

[Knud Thomsen.]

for det forhold, at fondets bestyrelse nødvendigvis må disponere på den måde, at der opstår et vist overskud, er det vistnok forkert at gå tilbage til tanken i lovforslagets bemærkninger om at oprette et egentligt reservecfond.

Det er rigtigt, at det har været forudset ved oprettelsen, men forudsætningerne er bristet derfor. Det var kun rigtigt under den forudsætning, at man ville lave et egentligt fond baseret på en statsforskrivning. Hvis derimod den højtærede minister for kulturelle anliggender mener, at der skal oparbejdes, skal vi sige en art stødpude netop med hensyn til større og uforudsete opgaver, er vi indforstået hermed. Jeg kan ikke helt tiltræde det, der står i bemærkningerne om pludseligt opstående behov, f. eks. for en stor videnskabelig ekspedition og støtte dertil. Det er ikke noget, der opstår helt pludseligt, men det er for så vidt bagateller.

Ifølge bemærkningerne skal yderligere af de foreslåede 6 mill. kr. 1 mill. kr. reserveres til store apparaturanskaffelser. Det kan jeg tiltræde. Jeg gør opmærksom på, at det forhold ikke er omtalt i selve loven; det behøver det heller ikke at være. Totalbeløbet foreslås nu fastsat til 6 mill. kr. årligt, hvilket er en halv million kr. mere end det, der i øvrigt ventes ansøgt om. Fra vor side er vi ikke uvillige til en vis overbudgettering af de grunde, jeg allerede har nævnt; og om det skal være 5,5 mill. kr. eller 6 mill. kr., skal vistnok heller ikke være det, der skiller os.

Jeg vil gerne her bringe visse almindelige tanker frem om dette fonds økonomiske aktivitet, som for så vidt også kan gælde for andre fonds. Vi vil principielt gerne støtte den grundvidenskabelige forskning, og vi vil principielt gerne have, at videnskabsmændene har en sådan tillid til „Statens almindelige Videnskabsfond“, at de ved, at det ikke er håbløst at søge penge dér, at man ikke behøver at holde sig tilbage, når man virkelig finder, man har et formål at søge om støtte til, og derfor skal midlerne

ikke være for knappe. Både ud fra dette synspunkt og ud fra det, jeg før kaldte stødpudesynspunktet, synes jeg, det er rimeligt med en vis overbudgettering.

Som de forsigtige folk, vi jo er i mit parti, må jeg imidlertid samtidig pege på det forhold, at en overbudgettering også kan indeholde fristelser. Der må jo nødvendigvis til ethvert fond indkomme ansøgninger, som ikke bør imødekommes, eller som er tvivlsomme, og hvis der nu faktisk er udisponerede midler på det årlige budget, kan fondets bestyrelse være fristet til at imødekomme ansøgninger, der ligger på skillelinjen mellem, hvad der bør imødekommes, og hvad der ikke bør imødekommes. Denne fristelse vil vi altså gerne advare imod.

Det er fondets bestyrelses sag at administrere og vurdere, og fondets bestyrelse har det ikke let i den henseende. Den skal gøre det ene og ikke undlade det andet. Vi skal her i tinget hjælpe fondets bestyrelse til at kunne imødekomme alt rimeligt, og vi skal tillade den at arbejde med et vist overskud. Vi skal give fondet det stade i det videnskabelige liv, at de, der føler sig i rimeligt betryk for penge, kan komme til fondet, men det skal ikke være sådan, at overskuddet tiltrækker en masse ansøgninger, som ikke skulle bevilges.

Vi vil derfor ikke så meget diskutere, om 5 millioner er det rigtige beløb, men påpege over for den højtærede minister, at ligesom vi altså er principielle modstandere af nævnte grund af egentlige reservecfonds — men ikke af en vis stødpude — vil vi være modstandere af, at der oparbejdes en meget stor stødpude eller reserve, fordi begge dele vil tjene til at fjerne forbindelsen eller gøre forbindelsen tyndere mellem de to faktorer, der dog bør mødes, nemlig på den ene side videnskabsmændene, der kommer med deres ansøgninger, og på den anden side det høje ting, som sluttelig skal bevilge de beløb, der skal til. Jeg ser meget gerne den forbindelse oprettholdt så godt som muligt, og har vi nu ikke med det beløb, vi må blive enige om under